

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

2 октомври 2014 година *

„Обжалване — Право на изслушване — Право на законен съд — Достъп до документи на институциите — Частичен отказ да се предостави на жалбоподателя достъп до съответните документи — Първоначален отказ — Възникване на мълчалив отказ — Заместване на мълчаливия отказ с изрични решения — Правен интерес след постановяването на изрични откази — Изключения от принципа за достъпност на документите — Обезпечаване на интереса от добра администрация — Защита на личните данни и на търговските интереси“

По дело C-127/13 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 15 март 2013 г.,

Guido Strack, с местожителство в Кьолн (Германия), за който се явява Н. Tettenborn, Rechtsanwalt,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Европейска комисия, за която се явяват В. Conte и Р. Costa de Oliveira, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: R. Silva de Lapuerta, председател на състава, J. L. da Cruz Vilaça G. Arestis, J.-C. Bonichot (докладчик) и Ал. Арабаджиев, съдии,

генерален адвокат: J. Kokott,

секретар: А. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 22 май 2014 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: немски.

Решение

- 1 С жалбата си г-н Strack иска отмяна на решението на Общия съд на Европейския съюз Strack/Комисия (T-392/07, EU:T:2013:8, наричано по-нататък „обжалваното решение“), доколкото с него този съд не е уважил изцяло исканията му за отмяна на няколко решения на Комисията по заявленията му за достъп до различни документи на основание на Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76).
- 2 Европейската комисия подава насрещна жалба за частична отмяна на обжалваното решение, доколкото с последното Общият съд постановява, от една страна, че с изтичането на сроковете, предвидени в член 8 от Регламент № 1049/2001, са възникнали мълчаливи откази за достъп до документи, срещу които може да се подаде жалба за отмяна, и от друга страна, че Комисията е нарушила правото на жалбоподателя на достъп до извадката от регистъра, който Комисията е трябвало да състави съгласно член 11 от този регламент и който е трябвало да съдържа списък с отказите по потвърдителните заявления за достъп, постановени преди 1 януари 2005 г. (наричана по-нататък „извадка от регистъра относно отказите по потвърдителните заявления за достъп до документи“).

Обстоятелства, предхождащи спора

- 3 С електронно съобщение от 20 юни 2007 г. жалбоподателят подава до Комисията на основание член 7, параграф 1 от Регламент № 1049/2001 първоначално заявление за достъп до три групи документи.
- 4 Жалбоподателят иска, на първо място, достъп до всички документи, свързани с потвърдителните заявления за достъп до документи, които Комисията частично или изцяло е отхвърлила след 1 януари 2005 г. (наричани по-нататък „документи, свързани с отхвърлените потвърдителни заявления“).
- 5 Той иска, на второ място, достъп до извадката от регистъра относно отказите по потвърдителните заявления за достъп до документи.
- 6 На трето място, той иска достъп до всички документи във връзка с делото, по което е постановено решение *Sequeira Wandschneider/Комисия* (T-110/04, EU:T:2007:78, наричано по-нататък „документите във връзка с дело T-110/04“).
- 7 Въпросното първоначално заявление за достъп до документи, постъпило в Комисията на 3 юли 2007 г., е повод за кореспонденция между нея и жалбоподателя. В този контекст с писмо от 24 юли 2007 г. Комисията уведомява жалбоподателя, че извадка от регистъра относно отказите по потвърдителни заявления за достъп до документи не съществува.
- 8 След изтичането на сроковете, предвидени в член 7 от Регламент № 1049/2001 за обработване на първоначалните заявления за достъп до документи, и след отказа на Комисията от 13 август 2007 г. да предостави документите във връзка с T-110/04, жалбоподателят подава, на 15 август 2007 г., „потвърдително заявление“ за достъп в съответствие с член 7, параграфи 2 и 4 от посочения регламент.
- 9 По това заявление има няколко решения за даване на частичен достъп до исканите документи — решения, приети след изтичането на сроковете по член 8 от Регламент № 1049/2001 и след подаването на жалбата, по която е постановено обжалваното решение, а именно на 23 октомври

2007 г., на 28 ноември 2007 г., на 15 февруари 2008 г. и на 9 април 2008 г. С тези решения жалбоподателят получава достъп до голям брой документи, чието съдържание отчасти е заличено с оглед на защитата на лични данни или търговски интереси.

Жалбата пред Общия съд и обжалваното решение

- 10 С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 12 октомври 2007 г., жалбоподателят иска отмяна на мълчаливите и изричните откази за достъп до документите, посочени в първоначалното и потвърдителното заявление за достъп. Тъй като след подаването на тази жалба Комисията приема няколко изрични решения, с които частично отказва достъп до исканите документи, жалбоподателят я изменя, така че да обхване и тези решения.
- 11 В обжалваното решение Общият съд установява, че щом като Комисията не е приела съгласно член 8, параграф 1 от Регламент № 1049/2001 потвърдително решение в предвидените в тази разпоредба срокове, са възникнали мълчаливи откази, срещу които може да се подаде жалба за отмяна. Той все пак отхвърля жалбата в частта, в която се оспорват тези мълчаливи откази, тъй като приема, че от момента, в който Комисията е заместила мълчаливите откази с изрични частични откази, жалбоподателят вече няма правен интерес.
- 12 Доколкото обаче жалбата е била допустима към момента на подаването ѝ, Общият съд допуска разширяване на предмета ѝ, така че тя да обхване и изричните решения.
- 13 Що се отнася до съдържанието се в жалбата искания във връзка с писмото на Комисията от 24 юли 2007 г., с което жалбоподателят е уведомен, че не съществува извадка от регистъра относно отказите по потвърдителни заявления за достъп до документи, Общият съд приема, че в тази си част жалбата също е допустима.
- 14 По същество Общият съд отменя решението от 24 юли 2007 г., с което Комисията отказва достъп до извадката от регистъра относно отказите по потвърдителни заявления за достъп до документи и това от 23 октомври 2007 г. относно документите на Европейската служба за борба с измамите (OLAF), доколкото то се отнася до данните на юридически лица, както и решенията от 28 ноември 2007 г. и от 15 февруари 2008 г. относно документите на Комисията, извън документите на OLAF и документите във връзка с дело T-110/04.
- 15 Освен това частично са отменени решението от 28 ноември 2007 г., доколкото се отнася до документите във връзка с дело T-110/04, и решението от 9 април 2008 г.
- 16 Общият съд отхвърля жалбата в останалата ѝ част и осъжда Комисията да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и две трети от тези на жалбоподателя.

Искания на страните

- 17 Г-н Strack иска от Съда:
 - да отмени обжалваното решение, доколкото исканията му не са били уважени или са били уважени само частично,
 - да уважи исканията му, изложени в първоинстанционната жалба,
 - да отхвърли изцяло насрещната жалба,
 - да осъди Комисията да заплати всички съдебни разноски и,

— при условията на евентуалност, да отмени и решението, с което председателят на Общия съд е разпределил дело T-392/07 на четвърти състав на Общия съд.

18 Комисията иска от Съда:

- да отхвърли изцяло жалбата,
- да отмени обжалваното решение в частта, в която се обявява за допустима жалбата срещу твърдените мълчаливи откази за достъп до документи във връзка с отхвърлените потвърдителни заявления,
- да отмени обжалваното решение, доколкото то отменя решението на Комисията от 24 юли 2007 г., с което тя уведомява жалбоподателя, че не съществува извадка от регистъра относно отказите по потвърдителни заявления за достъп до документи, и
- да осъди жалбоподателя да заплати всички съдебни разноски по производствата пред Общия съд и Съда.

По насрещната жалба

19 В насрещната си жалба Комисията излага две основания за отмяна, първото от които е свързано с допустимостта на първоначалната жалба пред Общия съд. Поради това в случая първо следва да бъдат разгледани тези основания.

По първото основание

Доводи на страните

- 20 Първото основание е свързано с недопустимостта на жалбата пред Общия съд в частта ѝ, в която се иска отмяна на мълчаливите откази, възникнали съгласно член 8, параграф 3 от Регламент № 1049/2001 с изтичането на предвидените в този член срокове.
- 21 Комисията изтъква, че с изтичането на сроковете по член 8 от Регламент № 1049/2001 не е възникнал мълчалив отказ, тъй като, от една страна, жалбоподателят е отхвърлил възможността за намиране на справедливо решение съгласно член 6, параграф 3 от този регламент, и от друга страна, в интерес на добрата администрация Комисията не е била длъжна да спазва предвидените с посочения регламент срокове, след като заявлението за достъп се отнася до явно прекомерен брой документи.
- 22 Комисията поддържа също, че обжалваното решение е опорочено поради неправилност на мотивите, доколкото в точка 45 от това решение Общият съд се основал на неправилно тълкуване на собствената си практика. Освен това изложените в точки 49 и 144 от това решение мотиви били противоречиви.
- 23 Жалбоподателят смята, че първото от изложените от Комисията основания не е налице.

Съображения на Съда

24 Следва да се отбележи, че видно от член 8, параграф 3 от Регламент № 1049/2001, от една страна, липсата на отговор в предвидения срок от страна на съответната институция по потвърдително заявление за достъп е равнозначна на отказан достъп. От друга страна, от този

момент започва да тече срокът, в който заинтересованото лице може да подаде жалба за отмяна срещу мълчаливия отказ. Прилагането на такива срокове, установени в общ интерес, не зависи от преценката на страните.

- 25 В това отношение следва да се припомни, че Регламент № 1049/2001 не предвижда възможност за дерогиране на сроковете по членове 7 и 8 и че тези срокове са определящи за развитието на процедура за достъп до документите на съответните институции, която има за цел бързото и лесно обработване на заявленията за достъп до тези документи (вж. в този смисъл решение *Internationaler Hilfsfonds/Комисия*, C-362/08 P, EU:C:2010:40, т. 53).
- 26 Когато заявлението се отнася до много голям документ или до голям брой документи, единствената възможност е предвиденият в член 8, параграф 1 от този регламент срок да бъде удължен по изключение с петнадесет работни дни. Макар в такъв случай член 6, параграф 3 от посочения регламент да дава на съответната институция възможност да достигне до справедливо решение заедно с лицето, искащо достъп до държани от нея документи, това решение може да се отнася само до съдържанието или броя на исканите документи.
- 27 Този извод не може да бъде оборен с довода на Комисията относно възможността на институциите да съвместяват интересите на лицата, подали заявление за достъп до държани от нея документи, с интереса от добра администрация. Вярно е, че от точка 30 от решение *Съвет/Нутала* (C-353/99 P, EU:C:2001:661) следва, че в съответствие с принципа на пропорционалност институциите могат — в определени случаи, когато обемът на исканите документи или този на частите от тях, които трябва да бъдат заличени, води до неоправдано обременителна административна задача — да претеглят, от една страна, интереса на заявителя, и от друга страна, натовареността, до която би се стигнало, за да се обработи заявлението за достъп, така че да бъде обезпечен интересът от добра администрация.
- 28 Така при извънредни обстоятелства институциите биха могли да откажат достъп до някои документи, по съображение че обемът на работа по тяхното оповестяване би бил несъразмерен на целите, преследвани със заявлението за достъп до тези документи. Изтъкването на принципа на пропорционалност обаче не е основание за промяна на сроковете, предвидени с Регламент № 1049/2001, тъй като в противен случай би се създавала правна несигурност.
- 29 Що се отнася до оплакването във връзка с мотивите на обжалваното решение, следва да се отбележи, че фактът, че по същество Общият съд е стигнал до извод, различен от този на Комисията, сам по себе си не води до опорочаване на обжалваното решение поради липса на мотиви (решение *Gogos/Комисия*, C-583/08 P, EU:C:2010:287, т. 35).
- 30 Освен това твърдяното противоречие между точки 49 и 144 от обжалваното решение почива на неправилния им прочит, доколкото волята на жалбоподателя да не се допуска отклонение от сроковете, предвидени в Регламент № 1049/2001, не може, предвид съображенията в точки 24—28 от настоящото решение, в никакъв случай да означава, че Комисията не е имала възможност да постигне справедливо решение.
- 31 Поради това следва да се приеме, че първото основание на насрещната жалба на Комисията не е налице.

По второто основание

Доводи на страните

- 32 С второто основание Комисията оспорва констатацията на Общият съд, че е нарушила правото на жалбоподателя на достъп до извадката от регистъра относно отказите по потвърдителни заявления за достъп до документи.
- 33 Комисията изтъква, че Общият съд неправилно е приел, че писмото ѝ от 24 юли 2007 г., с което тя уведомява жалбоподателя, че такава извадка не съществува, представлява отказ от нейна страна да предостави достъп до този документ. В това отношение тя поддържа, от една страна, че е невъзможно да предостави извадка от регистър, който въпреки предвиденото в член 11 от Регламент № 1049/2001 задължение не съществува, и от друга страна, че този регламент се прилага само за съществуващите документи. Заявлението за достъп в никакъв случай не можело да създаде задължение за изготвяне на несъществуващ документ.
- 34 Комисията твърди също така, че Общият съд се е произнесъл *ultra petita*, от една страна, като е отменил изричен отказ, докато жалбоподателят е искал отмяна на мълчалив отказ, и от друга страна, като се е произнесъл по обхвата на задължението на Комисията по член 11 от Регламент № 1049/2001.
- 35 Жалбоподателят смята, че изтъкнатото от Комисията второ основание не е налице, тъй като то почива на собствените ѝ нарушения на Регламент № 1049/2001, и в частност на член 11 от него. Освен това поддържа, че Комисията е трябвало да представи повече доказателства в подкрепа на твърдението си, че извадката от регистъра относно отказите по потвърдителни заявления за достъп до документи не е била съставена. Накрая, ако такъв регистър действително не съществува, Комисията трябвало, в съответствие със задължението си за съдействие, или да го създаде, или да предостави самите документи, подлежащи на вписване.

Съображения на Съда

- 36 Съгласно практиката на Съда процедурата за достъп до документи на институциите се състои от два етапа и отговорът по първоначалното заявление по смисъла на член 7, параграф 1 от Регламент № 1049/2001 е само едно първо становище, което по принцип не подлежи на обжалване (вж. определение *Internationaler Hilfsfonds/Комисия*, C-208/11 P, EU:C:2012:76, т. 30 и 31). Все пак, по изключение, когато институцията изрази окончателното си становище с такъв отговор, същият може да бъде предмет на жалба за отмяна (вж. решение *Internationaler Hilfsfonds/Комисия*, EU:C:2010:40, т. 62).
- 37 От обжалваното решение следва, че жалбоподателят е поискал достъп до част до предвидения с Регламент № 1049/2001 регистър, но е получил отказ с мотива, че такъв регистър не е бил създаден.
- 38 В това отношение, както генералният адвокат отбелязва в точка 65 от заключението си, правото на достъп до документи на институциите се отнася съгласно член 2, параграф 3 от Регламент № 1049/2001 само до документи, които съществуват и са в притежание на съответната институция.
- 39 При все това съгласно член 8, параграфи 1 и 3 от Регламент № 1049/2001, представляващ конкретен израз на принципа на съдебна защита, отказът на администрацията да даде достъп до поискани от нея документи може да бъде оспорен по съдебен ред. Това важи независимо от основанието за съответния отказ.

- 40 Поради това, що се отнася до правото на заинтересованите лица на обжалване, е без значение дали се твърди, че достъпът до искания документ трябва да бъде отказан поради някоя от причините по член 4 от Регламент № 1049/2001, или се твърди, че документът не съществува. В противен случай контролът, който съдът на Съюза упражнява върху основателността на отказа да се даде достъп до документи на институциите, би бил невъзможен, доколкото би било достатъчно за съответната институция да заяви, че даден документ не съществува, за да избегне всякакъв съдебен контрол.
- 41 Следователно се налага изводът, че несъществуването на поискан документ или обстоятелството, че той не е в притежание на съответната институция, не водят до неприложимост на Регламент № 1049/2001.
- 42 Напротив, съответната институция трябва да отговори на заявителя и евентуално да оправдае пред съда отказа си да даде достъп (вж. по аналогия решение *Heylens и др.*, 222/86, EU:C:1987:442, т. 15).
- 43 В случая обаче от обясненията, дадени от Комисията пред Общия съд, както и от материалите по представената му преписка, ясно личи, че въпросният регистър не е бил съставен. Следователно Комисията не е можела да уважи искането на жалбоподателя за достъп до извадката от регистъра относно отказите по потвърдителни заявления за достъп до документи.
- 44 Както генералният адвокат посочва в точка 67 от заключението си, Регламент № 1049/2001 не свързва пряко задължението по член 11 с правото на достъп до документи, предвидено в член 2, параграф 1. Поради това не е възможно със заявление за достъп до документи да бъде наложено изпълнението на задължението за вписване.
- 45 С оглед на горните съображения следва да се приеме, че отменяйки постановения на 24 юли 2007 г. изричен отказ за достъп до извадка от регистъра относно отказите по потвърдителни заявления за достъп до документи, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото.
- 46 Всъщност нито по силата на член 11 от Регламент № 1049/2001, нито по силата на задължението за съдействие, предвидено в член 6, параграф 2 от този регламент, може да се изисква от институцията да създаде поискан ѝ документ, който обаче не съществува.
- 47 С оглед на всичко изложено по-горе обжалваното решение следва да бъде отменено, доколкото с него Общият съд приема, че Комисията е била длъжна да изготви липсващ документ, и вследствие на това отменя решението от 24 юли 2007 г., с което Комисията е отказала достъп до извадката от регистъра относно отказите по потвърдителни заявления за достъп до документи.

По главната жалба

По първото основание за отмяна

Доводи на страните

- 48 С първото основание, а именно липса на компетентност на съдебния състав, жалбоподателят твърди, че като е преразпределил жалбата му за разглеждане от друг, различен от първоначално предвидения състав, Общият съд е нарушил правото на законен съд и правата, гарантирани с член 6 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., и с член 47 от Хартата на основните права на

Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), както и редица разпоредби от процедурния си правилник. Освен това жалбоподателят твърди и нарушение на правото му да бъде изслушан преди преразпределянето на жалбата му.

49 Комисията смята, че това основание не е налице.

Съображения на Съда

50 Противно на поддържаното от жалбоподателя, Общият съд правилно е приложил процедурния си правилник. В това отношение следва да се отбележи, че на основание член 12 от процедурния си правилник Общият съд определя критериите за разпределението на делата между отделните състави и че решението за това се публикува в *Официален вестник на Европейския съюз*. Решението относно критериите за разпределение на делата между съставите, което действа към датата на подаване на жалбата (ОВ С 269, 2007 г., стр. 42), и това, което действа към момента на преразпределянето ѝ (ОВ С 232, 2011 г., стр. 2), са с еднаква формулировка. Следователно председателят на Общия съд може да се отклони от начина на разпределение на делата съгласно предвидените в тези решения списъци за ротация, за да осигури „равномерно разпределение на работната натовареност“.

51 Доколкото тази възможност за отклонение не е обвързана с момента на подаването на жалбата, няма никаква пречка делото впоследствие да бъде преразпределено.

52 Тълкуване в този смисъл се налага и поради това че преразпределянето на дадено дело в интерес на доброто правораздаване, така че да се осигури равномерно разпределение на работната натовареност, обслужва преследваната с член 47, втора алинея от Хартата цел делата да бъдат гледани в разумен срок.

53 Освен това е неоснователно и твърдението на жалбоподателя за нарушаване на правото му да бъде изслушан преди преразпределянето на жалбата му. Всъщност, също както първоначалното разпределение на делото, преразпределянето му на съдебен състав, различен от първоначално предвидения, не дава право на страните предварително да вземат отношение по тази мярка на съдебна администрация.

54 Впрочем в случая следва да се отбележи, че жалбоподателят изобщо не поставя под съмнение безпристрастността на съдебния състав, разгледал жалбата му за отмяна.

55 Ето защо следва да се приеме, че първото основание не е налице.

По второто основание за отмяна

Доводи на страните

56 С второто основание жалбоподателят поддържа, че обжалваното решение страда от редица процесуални пороци.

57 На първо място, жалбоподателят, от една страна, упреква Общия съд, че е отхвърлил молбата му за разглеждане на делото по реда на бързото производство, и от друга страна, изтъква, че производството не е било проведено в разумен срок и поради това Общият съд е трябвало или да му присъди обезщетение, или да препрати искането за обезщетение на компетентния съдебен орган.

- 58 Жалбоподателят твърди, на второ място, че Общият съд е нарушил правото му да бъде изслушан. Същият не взел предвид две от допълнителните му писмени изявления, нито искането му за поправка на протокола от съдебното заседание. Освен това в съдебното заседание времето му за изказване било ограничено на 30 минути и Общият съд допуснал нов довод на Комисията, изведен от Регламент (ЕО) № 45/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2000 година относно защитата на лицата по отношение на обработката на лични данни от институции и органи на Общността и за свободното движение на такива данни (ОВ L 8, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 30, стр. 142), без да му даде възможност да отговори писмено. Накрая, жалбоподателят изтъква, че Общият съд не му е дал възможност да вземе надлежно отношение по документите, представени от OLAF съгласно решението от 23 октомври 2007 г.
- 59 Той поддържа, на трето място, че Общият съд не е преценил всеки представен му от Комисията документ, за да установи дали е било оправдано извършеното от нея на основание член 4 от Регламент № 1049/2001 заличаване на лични данни.
- 60 На четвърто място, жалбоподателят твърди, че Общият съд не е установил в достатъчна степен, че Комисията действително му е предоставила всички документи, свързани с отхвърлените потвърдителни заявления.
- 61 Комисията иска да бъде отхвърлено като недопустимо или явно неоснователно твърдението за наличие на второто основание.

Съображения на Съда

- 62 Следва да се отбележи, че когато няма никакви данни, които да сочат, че продължителността на производството пред Общия съд е повлияла върху изхода на спора, неспазването на разумен срок за произнасяне не може да води до отмяна на обжалваното съдебно решение (решение *Groupe Gascogne/Комисия*, C-58/12 P, EU:C:2013:770, т. 73).
- 63 В случая жалбоподателят не твърди, че продължителността на производството пред Общия съд е имала някакво отражение върху изхода на спора. Следователно нито отказът на Общия съд да се произнесе по реда на бързото производство, нито твърдяната прекалена продължителност на производството са основание за отмяна на обжалваното решение.
- 64 Неприемлив е и доводът, изведен от незаконосъобразното отхвърляне на искането за обезщетение, което жалбоподателят обосновава също със съображенията, свързани с продължителността на производството. Всъщност от практиката на Съда е видно, че Общият съд, който е компетентен по силата на член 256, параграф 1 ДФЕС, трябва да се произнася по такива искания за обезщетение в различен състав от този, който е разгледал спора, по който е било проведено производството, чиято продължителност е сочена за укоримо голяма (решение *Groupe Gascogne/Комисия*, EU:C:2013:770, т. 90).
- 65 Следователно Общият съд правилно е отхвърлил като недопустимо искането за обезщетение, основано на продължителността на производството, като е приел в точка 93 от обжалваното решение, че то е трябвало да бъде предявено с отделен иск.
- 66 Следва да се отхвърлят и доводите, свързани с отказа на Общия съд да вземе предвид двете допълнителни писмени изявления и да даде на жалбоподателя време за изказване в съдебното заседание повече от 30 минути, доколкото от обжалваното решение ясно личи, че жалбоподателят е имал достатъчна възможност да се изкаже по основанията за отмяна, които е изтъкнал в жалбата си до Общия съд.

- 67 Що се отнася до документите на OLAF, от обжалваното решение се вижда, че с решението от 23 октомври 2007 г. жалбоподателят получава частичен достъп до тези документи. Жалбоподателят обаче посочва, че е получил достъп до всички обхванати от това решение документи едва след като е подал писмената си реплика и че поради това не е имал възможност да изрази позиция по съдържанието им в писмената фаза на производството пред Общия съд.
- 68 От материалите по преписката обаче е видно, че жалбоподателят е получил съответните документи най-късно през октомври 2008 г., тоест достатъчно време преди съдебното заседание, за да може да ги разгледа и да вземе отношение по тях (вж. в този смисъл решение *Coqus UK/Комисия*, C-199/99 P, EU:C:2003:531, т. 21).
- 69 Твърдението на жалбоподателя, че Общият съд е взел предвид свързан с Регламент № 45/2001 довод, който Комисията повдигнала за първи път в съдебното заседание, също трябва да се отхвърли.
- 70 Всъщност съгласно практиката на Съда разпоредбите на Регламент № 45/2001 се прилагат изцяло в случай на заявление на основание Регламент № 1049/2001, насочено към получаване на достъп до документи, които съдържат лични данни (решение *Комисия/Bavarian Lager*, C-28/08 P, EU:C:2010:378, т. 63).
- 71 Следователно основаният на Регламент № 45/2001 довод, който Комисията изтъква, за да обоснове прилагането на изключението по член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001, свързано със защитата на личните данни, доразвива съображение, което вече имплицитно се съдържа в решенията, с които Комисията дава достъп до определен брой документи, чието съдържание отчасти е било заличено, за да се защитят лични данни, така както генералният адвокат отбелязва в точка 123 от заключението си, и поради това Общият съд правилно е взел предвид този довод.
- 72 Освен това жалбоподателят изтъква, че Общият съд е бил длъжен да разгледа всеки документ, до който изцяло или отчасти е отказан достъп, но не е направил това.
- 73 В това отношение следва да се отбележи, че Общият съд е длъжен да разпорежи такъв документ да му бъде предоставен и да го разгледа само ако се оспорва, че информацията, до която се отказва достъп, попада в приложното поле на изключенията, предвидени в член 4 от Регламент № 1049/2001 (решение *Jurašinić/Съвет*, C-576/12 P, EU:C:2013:777, т. 27 и 29).
- 74 Така, щом като жалбоподателят оспорва правилността на мотивите в решенията, с които Комисията дава достъп до определен брой документи, чието съдържание отчасти е било заличено, за да се защитят лични данни, без да твърди, че изключенията по цитирания член 4 не са приложими по отношение на въпросните документи, Общият съд не е бил длъжен да разглежда тези документи (вж. в този смисъл решение *Jurašinić/Съвет*, EU:C:2013:777, т. 28—30).
- 75 Същевременно жалбоподателят упреква Общия съд и в това, че не е проверил дали заличените от Комисията данни действително се свеждат до такива, попадащи в обхвата на изключенията, на които тя се позовава.
- 76 В случая, за разлика от делата, по които са постановени решения *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Комисия* (C-135/11 P, EU:C:2012:376) и *Jurašinić/Съвет* (EU:C:2013:777), жалбоподателят притежава исканите от него документи. Поради това той е имал възможност да посочи данни, даващи основание за съмнение в това, че извършените от Комисията заличавания се отнасят до информация, обхваната от някое от изключенията по член 4 от Регламент № 1049/2001.

- 77 В това отношение следва да се припомни, че Общият съд самостоятелно преценява евентуалната необходимост от допълване на данните, с които разполага по висящите пред него дела. Доказателствената стойност на материалите по делото попада в обхвата на неговата самостоятелна преценка на фактите (решение E.ON Energie/Комисия, C-89/11 P, EU:C:2012:738, т. 115).
- 78 Следователно предвид презумпцията за валидност, която важи за актовете на Съюза, Общият съд не е бил длъжен нито да разпорежи да бъдат представени въпросните документи, нито да ги разгледа, щом като жалбоподателят не сочи данни, които дават основание за съмнение в това, че извършените от страна на Комисията заличавания действително касаят информация, обхваната от някое от изключенията по член 4 от Регламент № 1049/2001.
- 79 Накрая, що се отнася до довода, че не всички документи, свързани с отхвърлените потвърдителни заявления, са представени, следва да се припомни, че единствено Общият съд е компетентен да установява и да преценява относимите факти и да преценява доказателствата, освен в случай на изопачаването им (решение Русе индъстри/Комисия, C-271/13 P, EU:C:2014:175, т. 81). Такова изопачаване е налице в частност когато при преценката на доказателствата Общият съд явно се е отклонил от разумното.
- 80 В случая жалбоподателят поддържа пред Общия съд, че видно от статистическите данни на самата Комисия, тя е предоставила само част от решенията, с които се отказва достъп до въпросните документи. В отговор Комисията заявява, че разминаването се дължи на това, че от една страна, отказът да се даде достъп до документи може да обедини няколко заявления за достъп до такива документи, и от друга страна, в края на годината някои заявления за достъп са били висящи.
- 81 От материалите по представената на Общия съд преписка не личи същият да е изопачил обстоятелствата при тяхната съвкупна преценка.
- 82 С оглед на всичко изложено по-горе следва да се приеме, че второто основание не е налице.

По третото основание за отмяна

Доводи на страните

- 83 С третото основание жалбоподателят излага редица твърдения за грешки, допуснати при преценката на изричните и мълчаливите решения на Комисията.
- 84 Жалбоподателят най-напред изтъква, че Общият съд е трябвало да се произнесе по законосъобразността на мълчаливите откази да се даде достъп до въпросните документи. В това отношение той поддържа, че има правен интерес да оспорва тези откази дори след приемането на изрични решения.
- 85 Жалбоподателят твърди, на следващо място, че Общият съд неправилно е приел, че изричните решения, приети от Комисията, са заместили възникналите по силата на член 8, параграф 3 от Регламент № 1049/2001 мълчаливи откази за достъп до въпросните документи. От една страна, изричните решения не съдържат никаква препратка към мълчаливите откази, и от друга страна, що се отнася по-конкретно до решението от 23 октомври 2007 г. относно документите на OLAF, същото било прието на основание член 7 вместо на основание член 8 от посочения регламент.
- 86 Накрая, жалбоподателят поддържа при условията на евентуалност, че изричните решения са отменили мълчаливите решения само частично.

87 Комисията смята, че твърдението за наличие на третото основание следва да се отхвърли като недопустимо или неоснователно, тъй като, макар достъпът, който изричните ѝ решения предоставят, да е ограничен, те заместили мълчаливия ѝ отказ да даде достъп до въпросните документи.

Съображения на Съда

88 Както вече бе припомнено в точка 24 от настоящото решение, липсата на изрично решение в срока за отговор по подаденото от жалбоподателя потвърдително заявление за достъп до въпросните документи е довела до мълчаливи откази, подлежащи на обжалване съгласно член 8, параграф 3 от Регламент № 1049/2001.

89 Тези откази обаче са били оттеглени по силата на взетите впоследствие от Комисията решения, с които тя дава на жалбоподателя частичен достъп до исканите документи. Следователно Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че вече няма основание да се произнася по жалбата в частта ѝ, насочена срещу мълчаливите откази за достъп до въпросните документи.

90 Що се отнася в частност до решението от 23 октомври 2007 г. относно документите на OLAF, доводът на жалбоподателя, че прието на основание член 7 от Регламент № 1049/2001 решение не би могло да замести мълчаливо решение по смисъла на член 8, параграф 3 от този регламент, почива на неправилно тълкуване на това решение. Всъщност от практиката на Съда следва, че за квалифицирането на съответния акт е уместно придържане към самата му същност и че в това отношение формата, в която е приет даден акт или е взето решение, по принцип е без значение (вж. по аналогия решение NDSHT/Комисия, C-322/09 P, EU:C:2010:701, т. 46).

91 При положение че решението от 23 октомври 2007 г. относно документите на OLAF е прието, след като е изпратено потвърдително заявление за достъп до въпросните документи и след като са изтекли сроковете по член 8 от Регламент № 1049/2001, следва да се констатира, че става въпрос за изрично решение в отговор на потвърдително заявление. В този смисъл препратката към член 7 от Регламент № 1049/2001 е без значение.

92 С оглед на всичко изложено по-горе следва да се приеме, че третото основание не е налице.

По четвъртото основание за отмяна

Доводи на страните

93 С четвъртото основание жалбоподателят поддържа, че обжалваното решение, доколкото се отнася до обхвата на заявлението за достъп до документите във връзка с дело T-110/04, е опорочено поради изопачаване на фактите и непълнота на мотивите.

94 Комисията смята, че това основание не е налице.

Съображения на Съда

95 С четвъртото основание жалбоподателят поддържа по същество, че в точки 151—154 от обжалваното решение Общият съд е изопачил фактите.

- 96 Общият съд обаче е приел — с достатъчно мотивирано решение и без да изопачава исканията на жалбоподателя — че изброяването на документи, което се съдържа в първоначалното заявление за достъп и се предшества от думите „по-точно“, е изчерпателно и че жалбоподателят не е поискал други документи.
- 97 Що се отнася до твърдението на жалбоподателя за липса на приложения A1 и A2, следва да се констатира, че от материалите по преписката не личи този въпрос да е бил разгледан в производството пред Общия съд. От постоянната практика на Съда обаче следва, че при обжалването на решение на Общия съд правомощията на Съда се свеждат до преценка на приетото от правна страна по изложените в първоинстанционното производство основания и доводи.
- 98 От това следва, че четвъртото основание не е налице.

По петото основание за отмяна

Доводи на страните

- 99 С петото основание жалбоподателят оспорва мотивите на Комисията да приложи изключението, свързано със защитата на данните, и законосъобразността на извършените от нея заличавания на лични данни.
- 100 Комисията смята, че всички доводи по това основание следва да се отхвърлят.

Съображения на Съда

- 101 Що се отнася до оспорваната част от обжалваното решение, в която Общият съд приема за законосъобразно заличаването на лични данни, което Комисията е извършила на основание на предвиденото в член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001 изключение от принципа за достъпност на документите, следва да се припомни практиката на Съда, съгласно която разпоредбите на Регламент № 45/2001, от които член 8, буква б) и член 18 са основни, се прилагат изцяло в случай на заявление на основание Регламент № 1049/2001, насочено към получаване на достъп до документи, които съдържат лични данни (решение Комисия/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, т. 63 и 64).
- 102 Съобщаването на подобни данни попада в определението на понятието „обработка“ по смисъла на Регламент № 45/2001 (решение Комисия/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, т. 69).
- 103 От член 5 от посочения регламент е видно, че за да бъде обработката на лични данни законосъобразна, задължително трябва да е изпълнено някое от условията, предвидени в този член.
- 104 Освен това лични данни могат да бъдат предадени на трето лице на основание на Регламент № 1049/2001 само когато предаването, от една страна, отговаря на условията по член 8, буква а) или б) от Регламент № 45/2001, и от друга страна, представлява законосъобразна обработка, в съответствие с изискванията на член 5 от същия регламент.
- 105 Предвид горното Общият съд не е допуснал грешка при прилагането на правото, като е проверил дали условията по член 8, буква б) от Регламент № 45/2001 са били изпълнени.

- 106 Освен това, противно на поддържаното от жалбоподателя, от посочената разпоредба не може да се направи извод, че институциите, до които е отправено заявление за достъп до държани от тях документи, са длъжни служебно да проверяват дали са налице основания за предаване на лични данни.
- 107 Напротив, заявителят е този, който трябва да установи необходимостта от предаване на тези данни (вж. решение Комисия/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, т. 77).
- 108 Следва да се отхвърли и доводът на жалбоподателя, че Комисията е била длъжна, от гледна точка на член 8, буква а) от Регламент № 45/2001, да му предостави личните данни, доколкото винаги било в обществен интерес да се осигури достъп до документи на институциите съгласно Регламент № 1049/2001. Както генералният адвокат отбелязва в точка 154 от заключението си, подобен довод е в разрез с припомненото в предходната точка задължение на заявителя да установи необходимостта от предаване на личните данни.
- 109 Впрочем от точка 173 от обжалваното решение се вижда, че жалбоподателят не е изложил никакви съображения за необходимостта Комисията да предаде личните данни.
- 110 Следователно трябва да се отхвърлят като безпредметни доводите на жалбоподателя, изведени, от една страна, от липсата на допитване до всички лица, за чиито лични данни става въпрос, и от друга страна, от пропуската да се вземе предвид съгласието на някои лица данните им да бъдат оповестени. Дори да се предположи, че предаването на някои данни е щяло да бъде законосъобразно, Комисията не е можела да направи това, след като жалбоподателят не е доказал съответната необходимост, както изисква член 8, буква б) от Регламент № 45/2001.
- 111 Поради същите причини доводът на жалбоподателя, че е трябвало да получи имената на длъжностните лица в документите във връзка с дело T-110/04, не може да бъде приет. Всъщност в точки 194 и 197 от обжалваното решение Общият съд правилно е приел, че въпросните имена са данни, защитени по силата на член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001. Обстоятелството, че някои имена са били разкрити по време на съдебното заседание по това дело пред Общия съд, не оборва този извод. Както констатира Общият съд в точка 194 от обжалваното решение, това обстоятелство не освобождава другите институции от задълженията им.
- 112 Жалбоподателят изтъква също така, че Общият съд е допуснал грешка, като не е признал задължението на Комисията да кодира имената, които е заличила.
- 113 В това отношение Общият съд правилно е отхвърлил довода на жалбоподателя във връзка с кодирането на имената, като в точки 207 и 208 от обжалваното решение е приел, че задължението за систематично кодиране би довело до особено сериозно и ненужно работно натоварване. Всъщност, както бе припомнено в точки 27 и 28 от настоящото решение, в отделни случаи институциите могат, след като претеглят интереса на заявителя и работната натовареност вследствие на обработването на заявлението му, да дадат превес на интереса от добра администрация.
- 114 Жалбоподателят твърди още, че Общият съд неправилно е приел, че мотивите на Комисията да приложи член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001 са достатъчни, въпреки че в тях изобщо не се споменава Регламент № 45/2001, нито пък се излагат съображения, които биха могли да оправдаят заличаването на всички лични данни в документите, до които се иска достъп.

- 115 Общият съд обаче не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е потвърдил, че Комисията законосъобразно е приложила посочената разпоредба, доколкото, както вече бе отбелязано в точки 70 и 71 от настоящото решение, изтъкването на член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001 по необходимост води до приложимост на Регламент № 45/2001 (решение Комисия/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, т. 63).
- 116 Освен това, както бе отбелязано в точки 106—111 от настоящото решение, щом като жалбоподателят не е посочил никакви съображения за необходимостта от предаване на личните данни, въпросът за законосъобразността на това предаване не се поставя. Следователно в точка 120 от обжалваното решение Общият съд правилно е приел, че не е имало нужда Комисията да мотивира допълнително в този смисъл решението си да приложи член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001.
- 117 Същото важи и по отношение на точки 125 и 126 от обжалваното решение, доколкото в тези точки Общият съд правилно е приел, че мотивите за решението на Комисията да заличи лични данни е в съответствие с обичайните в това отношение изисквания, както генералният адвокат отбелязва в точка 145 от заключението си.
- 118 Накрая, жалбоподателят изтъква, че в обжалваното решение липсват мотиви, що се отнася до законосъобразността на извършените в документите на OLAF заличавания на лични данни.
- 119 Съгласно постоянната съдебна практика обаче страните не могат да изменят предмета на спора, като повдигат за първи път пред Съда основание, което са могли, но не са изложили пред Общия съд, тъй като това би означавало да им се позволи да сезират Съда, чиито правомощия при обжалването на съдебни актове на Общия съд са ограничени, със спор с обхват, по-широк от този, който е бил разгледан от Общия съд.
- 120 Следователно посоченият довод трябва да бъде отхвърлен, поради това че в писмената си реплика, в рамките на производството пред Общия съд, жалбоподателят не е възразил срещу мотивите на решението от 23 октомври 2007 г. относно документите на OLAF, докато е безспорно, че той е получил това решение най-късно с писмения отговор на Комисията.
- 121 С оглед на всичко изложено по-горе следва да се приеме, че петото основание не е налице.

По шестото основание за отмяна

Доводи на страните

- 122 С шестото основание жалбоподателят твърди, че Общият съд е допуснал твърде широко приложение на изключението по член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, що се отнася до информацията, съдържаща се в документите във връзка с дело T-110/04.
- 123 Освен това жалбоподателят възразява срещу мотивите на обжалваното решение, отнасящи се до това дали е налице или не по-висш обществен интерес, който оправдава оповестяването на данните, обхванати от посочената разпоредба.
- 124 Комисията смята, че това основание не е налице.

Съображения на Съда

- 125 Шестото основание се отнася до всички данни, които са били заличени, за да се избегне идентифицирането на някои предприятия, свързани с антидъмпингови дела, по които жалбоподателят по дело T-110/04 е работил като служител на Комисията.
- 126 Противно на твърденията на жалбоподателя, Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точка 228 от обжалваното решение е констатирал, че заличаването на имената на предприятията и оплакванията срещу тях е било необходимо, за да се защитят техните интереси, доколкото имената на уличените предприятия са могли да бъдат изведени от всичката заличена информация.
- 127 Що се отнася до довода на жалбоподателя, че предприятията, споменати по дело T-110/04, не се ползват от защитата по член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, доколкото по правило антидъмпинговите решения се публикуват, следва да се констатира, че жалбоподателят не е изложил такъв довод в производството пред Общия съд. Ето защо този довод следва да се отхвърли като недопустим.
- 128 Накрая, необходимо е да се отбележи, че възраженията на жалбоподателя във връзка с точка 229 от обжалваното решение не са основателни. От една страна, от тази точка е видно, че Комисията всъщност е разгледала въпроса за наличието на по-висши обществени интереси. От друга страна, съгласно практиката на Съда жалбоподателят е този, който трябва да посочи конкретно обстоятелствата, сочещи наличието на по-висш обществен интерес, който обосновава оповестяването на съответните документи (вж. решение LPN и Финландия/Комисия, C-514/11 P и C-605/11 P, EU:C:2013:738, т. 94).
- 129 В първоинстанционното и в настоящото производство обаче жалбоподателят само изтъква принципа на прозрачност и неговото значение.
- 130 Несъмнено по-висшият обществен интерес, който може да обоснове оповестяването на документ, не трябва непременно да бъде различен от принципите, които са в основата на Регламент № 1049/2001 (решение LPN и Финландия/Комисия, EU:C:2013:738, т. 92)
- 131 Все пак, както Общият съд посочва в точка 229 от обжалваното решение, с толкова общи съображения като изтъкнатите от жалбоподателя не може да се установи, че в настоящия случай е особено наложително зачитането на принципа на прозрачност, което би могло да има превес над съображенията, обосноваващи отказа за оповестяване на въпросните документи (решение LPN и Финландия/Комисия, EU:C:2013:738, т. 93).
- 132 С оглед на всичко изложено по-горе следва да се приеме, че шестото основание не е налице.

По седмото основание за отмяна

Доводи на страните

- 133 Със седмото основание жалбоподателят поддържа, че Общият съд е нарушил правото му на обезщетение за вредите, които Комисията му е причинила при обработката на заявленията му за достъп до държаните от тази институция документи.
- 134 Комисията смята, че това основание не е налице.

Съображения на Съда

- 135 На първо място, жалбоподателят изтъква, че Общият съд неправилно е отхвърлил представени от него доказателства.
- 136 В това отношение е необходимо да се напомни, че Общият съд самостоятелно преценява евентуалната необходимост от допълване на данните, с които разполага по висящите пред него дела. Доказателствената стойност на материалите по делото попада в обхвата на неговата самостоятелна преценка на фактите, която според постоянната съдебна практика не подлежи на контрол от страна на Съда в производството по обжалване на съдебни актове на Общия съд, освен при изопачаване на фактите или на доказателствата.
- 137 Ограничавайки се в настоящото производство само да твърди, че Общият съд е трябвало да си създаде по-точна представа за отговорността на Комисията, жалбоподателят не упреква Общия съд в изопачаване, в точки 261—267 от обжалваното решение, на фактите или доказателствата.
- 138 На второ място, жалбоподателят поддържа, че Общият съд е допуснал грешки при преценката дали е налице причинно-следствена връзка между поведението на Комисията при обработката на заявленията му за достъп до държани от нея документи и влошаването на здравето му.
- 139 За да констатира, че жалбоподателят не е доказал наличието на такава връзка, в точка 264 от обжалваното решение Общият съд се е основал на експертното заключение, представено от жалбоподателя, и на дадените от последния сведения, от които, без да ги изопачава, е приел за недоказано, че поведението на Комисията е допринесло за влошаването на здравето на жалбоподателя.
- 140 На трето място, що се отнася до твърдението на жалбоподателя, че е нарушено правото му да участва в обществените консултации по повод на прозрачността, Общият съд правилно е установил в точка 265 от обжалваното решение, че в случая поведението на Комисията е ирелевантно в това отношение, доколкото срокът на консултациите е изтичал на 31 юли 2007 г., докато първоначалното заявление за достъп до документите е било подадено едва на 20 юни 2007 г.
- 141 Както отбелязва генералният адвокат в точка 189 от заключението си, при законосъобразно удължаване на срока за отговор съгласно член 7, параграф 3 от Регламент № 1049/2001, Комисията е щяла да бъде длъжна да отговори на първоначалното заявление най-рано на 31 юли 2007 г. Към този момент участие в консултациите вече е нямало да бъде възможно.
- 142 Поради това следва да се приеме, че седмото основание не е налице.

По осмото основание за отмяна

Доводи на страните

- 143 С осмото основание жалбоподателят поддържа, че Общият съд неправилно е отказал да задължи Комисията да му представи документите, до които в нарушение на Регламент № 1049/2001 е отказан достъп.
- 144 Комисията смята, че това основание не е налице.

Съображения на Съда

- 145 Съгласно практиката на Съда по принцип съдът на Съюза не би могъл, без да навлезе в прерогативите на административния орган, да дава разпореждания на институция на Съюза (вж. решения Verzyck/Комисия, 225/82, EU:C:1983:165, т. 19 и Campogrande/Комисия, C-62/01 P, EU:C:2002:248, т. 43).
- 146 Така, противно на твърдяното от жалбоподателя, в точка 90 от обжалваното решение Общият съд правилно е установил, че съгласно член 264 ДФЕС може само да отмени обжалвания акт. Доколкото доводът на жалбоподателя се основава на член 266 ДФЕС, следва да се отбележи, че тази разпоредба също не предвижда възможността да се дават разпореждания на институциите.
- 147 Този извод не може да бъде оборен с доводите на жалбоподателя, основани на член 47 от Хартата, след като този член няма за цел да променя предвидената в Договорите система за съдебен контрол (вж. решение Inuit Tapiriit Kanatami и др./Парламент и Съвет, C-583/11 P, EU:C:2013:625, т. 97).
- 148 Поради това следва да се приеме, че осмото основание не е налице.

По деветото основание за отмяна

Доводи на страните

- 149 С деветото основание жалбоподателят твърди, че в разрез с изхода на отнесения до него спор Общият съд е осъдил Комисията да понесе направените от нея съдебни разноски и две трети от тези на жалбоподателя.
- 150 Комисията смята, че това основание не е налице.

Съображения на Съда

- 151 Следва да се напомни, че по силата на член 58, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз размерът на присъдените разноски или страната, на която се възлагат, не подлежат на отделно обжалване. Освен това постоянна съдебна практика е, че когато всички други основания за обжалване пред Съда са отхвърлени, исканията във връзка с твърдяната неправилност на решението на Общия съд в частта за съдебните разноски трябва да бъдат отхвърлени на основание на тази разпоредба като недопустими.
- 152 При положение че жалбоподателят е загубил по първите осем основания, твърдението за наличие на деветото основание, отнасящо се до разпределението на съдебните разноски, трябва да бъде отхвърлено като недопустимо.

По жалбата пред Общия съд

- 153 Съгласно член 61, първа алинея, второ изречение от Статута на Съда в случай на отмяна на обжалваното решение Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това. Настоящият случай е именно такъв.

- 154 С оглед на горното Съдът следва да се произнесе по основаниято, изтъкнато от жалбоподателя в подадената до Общия съд жалба, с която се иска отмяна на решението на Комисията да откаже достъп до извадката от регистъра относно отказите по потвърдителни заявления за достъп до документи.
- 155 В това отношение от точка 43 от настоящото решение е видно, че въпросният регистър не е бил съставен и че следователно Комисията не е можела да уважи искането на жалбоподателя. Поради това жалбата му до Общия съд следва да бъде отхвърлена като неоснователна в това отношение.

По съдебните разноски

- 156 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна или когато е основателна и Съдът се произнася окончателно по спора, той се произнася по съдебните разноски.
- 157 Съгласно член 138, параграф 3 от този правилник, приложим по силата на член 184, параграф 1 от същия към производствата по обжалване на съдебни актове на Общия съд, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания, всяка страна понася направените от нея съдебни разноски. Съдът обаче може да реши една от страните да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и част от съдебните разноски на другата страна, ако обстоятелствата по делото оправдават това.
- 158 Доколкото Комисията е поискала г-н Strack да бъде осъден да заплати съдебните разноски и последният е загубил по предявените от него основания в производството по обжалване на решението на Общия съд, а също и по второто основание в насрещната жалба, той следва да бъде осъден да понесе направените от него в настоящото производство съдебни разноски и една трета от тези на Комисията по повод на същото производство.
- 159 Що се отнася до разноските по първоинстанционното производство, приключило с обжалваното решение, те следва да се понесат според постановеното в точка 7 от диспозитива на това решение.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

- 1) **Отменя решението на Общия съд на Европейския съюз Strack/Комисия (Т-392/07, EU:T:2013:8) в частта му, в която посоченият съд е отменил решението на Европейската комисия от 24 юли 2007 г.**
- 2) **Отхвърля насрещната жалба в останалата ѝ част.**
- 3) **Отхвърля жалбата.**
- 4) **Отхвърля подадената до Общия съд жалба за отмяна, доколкото същата е насочена срещу решението, с което Европейската комисия отказва достъп до извадката от регистъра относно отказите по потвърдителни заявления за достъп до документи.**
- 5) **Г-н Guido Strack понася, наред с направените от него в настоящото производство разноски, и една трета от тези на Европейската комисия.**
- 6) **Европейската комисия понася две трети от разноските си по настоящото производство.**

- 7) Разноските по първоинстанционното производство, приключило с решение Strack/Комисия (T-392/07, EU:T:2013:8), се понасят според постановеното в точка 7 от диспозитива на това решение.

Подписи